

CESTA KONTEMPLACE

Franz Jalic

TRITON

TRITON
Praha / Kroměříž

Franz Jolics

CESTA KONTEMLACE

CESTA KONTEMPLACE

Franz Jalics

Přeložila Maria Mlada Ondrášová

Stanislav Juhaňák – TRITON

Franz Jalics

Cesta kontemplace

*Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována,
rozmnožována ani jinak šířena bez písemného souhla-
su vydavatele.*

© 2006 Echter Verlag GmbH, Würzburg

© Stanislav Juhaňák – TRITON, 2015

Translation © Maria Mlada Ondrášová, 2015

Cover © Renata Brtnická, 2015

Vydal Stanislav Juhaňák – TRITON,

Vykáňská 5, 100 00 Praha 10,

www.tridistri.cz

ISBN 978-80-7387-858-0

ÚVOD

V lidském životě existují okamžiky kontem-
place. Během nich zazáří něco, nač člověk
vlastně celou dobu čekal. Dávají tušit, že život
nám může nabídnout víc než to, co prožíváme
v šedé každodennosti. Překvapí nás a zane-
chávají po sobě touhu proniknout hlouběji do
tajemství života, protože v sobě mají předchuť
naší skutečné vlasti.

Tak někdo uprostřed louky nebo v horách
zakusí šíři, která se nedá změřit v kilomet-
rech. Je to uvědomění si něčeho, co tady od-
jakživa bylo, ale nikdy jsme si toho nevšimli.
Časně zrána při rybaření, když je jezero úplně
klidné a ryba ještě nezabrala, člověka uchvátí
okamžik živoucího pokoje. A možná k jezeru
nešel ani tak kvůli rybaření, jako kvůli tomu-
to pokoji. Jedna mladá žena, kterou jsem uvá-
děl do kontemplativní modlitby, mi najednou
řekla: „Ach ano, to už znám.“ A vyprávěla mi,
že jako dítě měla na zahradě houpačku. Když
ji přepadl smutek nebo když měla velkou ra-
dost, šla ven a sedla si na houpačku. Tiše tam
seděla a nic nedělala. Vždycky tam prožíva-
la živoucí ticho, ve kterém se její smutek

rozplynul a radost rostla. Při uvádění do kontemplativní modlitby si na toto ticho vzpomněla. Také dětský úžas v sobě má cosi kontemplativního. Jiní lidé se stávají kontemplativními skrze nemoc nebo velké utrpení – možná ne úplně, ale aspoň trochu. Zakoušejí, že život má rozměr, kterého se bolest a slabost nedotknou. Další se zase této roviny života dotkli při náhlém setkání se smrtí. Někteří lidé prožívají něco podobného v pokorné a často zdánlivě neužitečné službě chudým a postiženým. Říkají, že jim tito lidé dali víc než oni jim. Toto „víc“ je směrovkou ke kontemplaci. Existuje také mnoho lidí, kteří skrze pomalé a vytrvalé zrání v každodenním životě cítí, jak v nich roste radost a jistota, které jim pomáhají překonávat krize. Roste v nich základ kontemplace. Často v jejich očích nebo v tom, co z nich vyzařuje, vidíme, že se na cestě kontemplace již nacházejí.

Takovéto okamžiky však neuvádějí člověka do onoho stavu kontemplace, o kterém pojednává tato kniha. Nicméně jej tímto směrem lákají a dávají mu zakusit jakousi předchuť. Bez ní by neměl zájem ani o víru, ani o cestu kontemplace.

V této knize bych chtěl představit smysl cesty kontemplace jednoduchým, ale přesným

způsobem. V prvních kapitolách se pokusím objasnit tři pojmy: víru (1), věčný život (2) a kontemplaci (3). Poté bych rád zprostředkoval konkrétní představu cesty kontemplace (4). Budeme zkoumat její souvislost s filosofií (5), Písmem svatým (6 a 7) a mystikou (12). Budeme se zabývat vývojem kontemplativní modlitby (8 až 10), jejím působením na aktivní život (11) a její aktuálností dnes (14). Na závěr si na konkrétním příkladu ukážeme, jak vypadá kontemplativní modlitba (13) a jak ji lze uvést do praxe (15).

Na konci každé kapitoly najdete otázky, které slouží k tomu, abyste obsah vnímali nejen rozumem, ale dokázali ho propojit i s vlastními zkušenostmi.

Kapitola první

CESTA PŘED KONTEMPLACÍ

Než se dostaneme na cestu kontemplace, máme většinou za sebou dlouhou cestu víry. Není možno zaměňovat cestu víry a cestu kontemplace. Víra je přesvědčení o věcech, které nevidíme a které jsme nepoznali (Žid 11,1).¹ Naproti tomu kontemplace není jistotou o Boží existenci, nýbrž je počátkem patření na Boha.

Věřit v Boha znamená být si jist jeho existencí, aniž jsme jej spatřili. Tato jistota víry se neopírá o přímé patření na Boha. Spočívá však na *třech důležitých zkušenostech*.

Prvním základem náboženské víry je *zkušenost života*. Každý člověk v sobě nese tušení transcendence, touhu po Bohu a tušení, že existuje život po smrti. Setká-li se člověk s výslovnou zvěstí o Bohu, toto tušení se v něm rozezná. Víra je jakousi rezonancí této zvěsti. Čím větší a intenzivnější je zkušenost života, tím snáze se člověk dostane k víře v Boha.